

Arrest

nr. 157 591 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 24 november 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2015 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat V. LURQUIN en A. HENDERICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een beroepskaart met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige commerciële activiteit.

1.2. De verzoekende partij komt aan in België op 7 mei 2013.

1.3. Op 13 mei 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een beroepskaart voor een duur van twee jaar, geldig tot 13 maart 2015.

1.4. Op 20 augustus 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 13 maart 2015.

1.5. Op 4 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om vernieuwing van haar beroepskaart.

1.6. Op 18 mei 2015 neemt het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid een beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart. Deze beslissing wordt op 22 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de minister bevoegd voor Werkgelegenheid. Dit beroep is hangende.

1.7. Op 27 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de verlenging van het verblijf alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Op 24 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 03/09/2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam op 07/05/2013 toe op het Belgisch grondgebied en kreeg op 20/08/2013 een A-kaart geldig tot en met 13/04/2015 op basis van een afgeleverde beroepskaart die hem werd afgeleverd op 14/03/2013 (geldig tot 13/03/2015). Op 19/02/2015 vroeg betrokkene echter een nieuwe beroepskaart aan dat uiteindelijk werd geweigerd op 18/05/2015. Om die redenen werd ook zijn A-kaart niet verlengd en kreeg betrokkene op 03/09/2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (geldig 30 dagen). Aangezien de gezinsleden van betrokkene in Senegal verblijven kan dit geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

Betrokkene werd door de stad Lokeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 03/09/2015). Aangezien de gezinsleden van betrokkene in Senegal verblijven kan dit geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.9. Op 24 november 2015 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.10. Op 1 december 2015 vraagt de verzoekende partij bij voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing vermeld in 1.7.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift meent de verzoekende partij dat het Frans de proceduretaal is.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

Conform artikel 39, §1, *juncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken wordt de zaak behandeld in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu* de stad Lokeren die deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. De bestreden beslissingen zijn aldus een Nederlandstalige beslissingen. Uit de stukken van het administratief dossier en de stukken neergelegd door de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de bestreden beslissingen werden opgesteld in het Nederlands.

Aldus dient de zaak voor de Raad behandeld te worden in het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3.2. Ter terechtzitting wijst de Raad op de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij meent dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Met het betoog dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en gerepatrieerd kan worden waaruit het uiterst dringend karakter van de vordering blijkt, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Er worden verder geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze gericht is tegen het inreisverbod nu de vordering geen terugdrijvings- noch een verwijderingsmaatregel betreft.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten

4. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van EVRM, van artikel 12, eerste lid en artikel 23, derde lid, 1° van de Grondwet, van artikel 16 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het algemeen beginsel van het recht gehoord te worden, wat deel uitmaakt van de rechten van verdediging en (consacré) in de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 7 van het Decreet D'Allarde van 2 tot 17 maart 1791, van artikel 6 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel '*respect dû aux anticipations légitimes d'autrui*', de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. Tenslotte voert de verzoekende partij ook nog een manifeste appreciatiefout en een tegenstrijdigheid in de motieven aan.

4.3.2.2. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Quant à l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de reconduite à la frontière

La partie adverse prend l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de reconduite à la frontière à rencontre du requérant au motif que celui-ci ne serait pas en possession d'un visa valide au moment de son arrestation, et qu'il n'aurait pas donné suite à un précédent ordre de quitter le territoire lui notifié le 3 septembre 2015, de sorte qu'il conviendrait d'appliquer le prescrit des articles 7, al. 1, 1°, 2, de la loi du 15 décembre 1980.

Elle estime également qu'une décision maintien en vue de reconduite à la frontière s'impose, en vertu des articles 27 et 7, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée.

Pour fonder l'ordre de quitter le territoire attaqué, la partie adverse affirme à ce titre que ;

(...)

Il convient de souligner d'emblée que, même lorsqu'elle exerce une compétence liée, la partie adverse reste tenue à l'exigence de motivation de sa décision, laquelle est « destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cass., 21 décembre 1993, Pas, I, p. 1104 ; CE, 12 mai 1989, arrêt n°32.560, R.A.C.E., 1989).

De ce fait, si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire à une personne se trouvant en séjour irrégulier sur le territoire, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances, et ne la dispense nullement de se conformer aux exigences de motivation tant formelle que matérielle des actes administratifs posées par les dispositions visées au moyen.

Force est d'ailleurs de constater qu'en l'espèce, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, et est entachée d'erreur manifeste d'appréciation,

1. Premièrement, l'on ne peut que remarquer que la partie adverse est restée en défaut de procéder à l'audition de l'intéressé avant de prendre la décision attaquée.

Le Conseil d'Etat a pourtant rappelé clairement., dans un arrêt récent n° 230.257 du 19 février 2015, la portée du droit à être entendu et l'obligation incombant à cet égard à la partie adverse lors de la prise d'une décision susceptible de porter une atteinte défavorable au requérant :

« Pour la Cour de justice de l'Union européenne le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne(CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de

manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C -249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59) ».

(C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015).

Le Conseil d'Etat ajoute dans ce même arrêt du 19 février 2015 qu'il existe dans le chef de la partie défenderesse une « obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit: au séjour et l'éloigné du territoire », étant donné que « seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue » (C.E., arrêt n° 230.257 du 19 février 2015).

Le Conseil d'Etat reprend, ce faisant, les termes de l'arrêt. n° G-249/13 rendu le 11 décembre 2014 par la Cour de Justice de l'Union Européenne dans une affaire similaire au cas d'espèce, par lequel elle a jugé ce qui suit :

« 36 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts M., C-277/11, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée, ainsi que Mukarubega, EU:C:2014:2336, point. 46).

37 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent, dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir arrêts Sopropé, 0-349/07, BU:C:2008:746, point 49, et Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 47).

38 Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C: 1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88),

39 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, E!J:C;2008:746S point 38; M., EU :C:2012:744, point 86, ainsi que G, et. R., C-383/13 PPU, F.U:C:2013:533, point. 32), »

La Cour de Justice de l'Union Européenne d'ajouter également que :

« 44 La juridiction de renvoi s'interrogeant sur la teneur du droit d'être entendu dans le contexte de la directive 2008/115, il convient, premièrement, de rappeler les considérations générales suivantes.

47 Le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour a pour finalité de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur la légalité de son séjour et sur l'éventuelle application des exceptions à l'article 6, paragraphe 1, de ladite directive, prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 5, de celle-ci,

48 Ensuite, ainsi que Ta relevé M. l'avocat général au point 64 de ses conclusions, en application de l'article 5 de la directive 2008/115, intitulé «Non-refoulement, intérêt, supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé», lorsque les États membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement.

49 Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet.

50 À cet égard, il incombe à l'intéressé de coopérer avec l'autorité nationale compétente lors de son audition afin de lui fournir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et familiale et, en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise.

51 Enfin, il découle du droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour l'obligation pour les autorités nationales compétentes de permettre, à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur les modalités de son retour, à savoir le délai de départ et le caractère volontaire ou contraignant du retour. Il résulte ainsi, en particulier, de l'article 7 de la directive 2008/115, qui prévoit à son paragraphe 1 un délai approprié allant de sept, à trente jours pour quitter le territoire national dans l'hypothèse d'un départ volontaire, que les États membres doivent, si nécessaire, prolonger, en vertu du paragraphe 2 de cet article, ce délai d'une durée appropriée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour,

(...)

59 Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que » le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »

Ces jurisprudences sont d'ailleurs reprises par Votre Conseil (Voy. entre autres C.C.E., n° 148 536 dix 25 juin 2015),

Il ressort de ces observations que, dans le cas d'espèce, le droit du requérant d'être entendu, qui fait partie des droits fondamentaux de la défense et est consacré par les dispositions visées au moyen, a été méconnu par la partie adverse, laquelle n'a pu en conséquence satisfaire à l'obligation qui est sienne de prendre une décision « en pleine connaissance de cause » et « motivée de manière appropriée » tenant compte de l'ensemble des arguments essentiels du requérant.

Ce qui est d'autant plus dommageable que, entendu préalablement, Monsieur OSEI aurait pu faire valoir, tout d'abord, la circonstance qu'il a introduit un recours en annulation et en suspension à rencontre de la décision de refus de prolongation de son titre de séjour et de l'ordre de quitter le territoire qui l'assortit, lui notifiés le 3 septembre 2015.

Dès lors que ce recours, enrôlé sous le n° de rôle CCE 179.141, est toujours pendant devant Votre Conseil, la partie adverse aurait à tout le moins dû motiver l'acte attaqué eu égard au droit au recours du requérant, que lui garantit l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Il aurait, ensuite, pu invoquer la circonstance que son titre de séjour dépend de l'obtention de sa carte d'indépendant.

Et que, si le département Werk & Sociale Economie du S.PF Classes Moyennes lui a notifié une décision négative en date du 22 juin 2035, cette décision n'est pas définitive, dès lors qu'il a introduit à rencontre de cette décision un recours auprès du "Ministre des Classes Moyennes, conformément à l'article 6 de la loi du 19 février 1965 relative à l'exercice, par les étrangers, des activités professionnelles indépendantes.

La partie adverse aurait dès lors dû motiver la décision attaquée quant au droit au recours effectif du requérant quant à ce.

11 aurait enfin pu faire valoir sa qualité de seul gérant de la BVBA A. M.(...), société bénéficiaire spécialisée dans l'importation et l'exportation de meubles.

La partie adverse aurait donc dû motiver la décision attaquée quant à cet élément, et dès lors quant au droit, à la liberté d'entreprise que garantit au requérant à la fois l'article du Décret d'Allarde - à valeur supralégale - des 2-17 mars 1791 portant suppression de tous les droits d'aides, de toutes les maîtrises et jurandes, et établissements de patentes, les articles 12, alinéa 1er, et 23, alinéa 3, 1er, de la Constitution belge, et l'article 16 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne

Elle aurait également dû, ce faisant, motiver quant à la vie privée du requérant., établie à suffisance par cette circonstance, et dès lors quant au respect de l'article 8, § 2, de la Convention européenne des droits de l'Homme : en effet, le requérant, ayant été autorisé au séjour durant deux ans en Belgique, il ne s'agit pas dans le cas d'espèce d'une première demande d'admission au séjour, de sorte que cette disposition est d'application,

À défaut de prendre en compte l'ensemble de ces éléments au sein de la décision attaquée et d'y répondre, il est clair que la partie adverse n'a pas respecté son obligation de « motiver celle-ci de manière appropriée ».

Cette absence de motivation et. de prise en considération de l'ensemble de ces éléments au sein de la décision attaquée est d'ailleurs d'autant plus invraisemblable que ces arguments essentiels ont été portés à la connaissance de la partie adverse par le biais du recours introduit le 18 septembre 2015 auprès de Votre Conseil à l'encontre de la décision de refus de prolongation de séjour avec ordre de quitter le territoire notifiés au requérant le 3 septembre 2015 et enrôlé sous le n°CCE 179.141.

Il est donc clair, au vu de ces considérations, qu'outre le principe général de droit d'être entendu, la partie adverse a violé les exigences les plus élémentaires de motivation tant formelle que matérielle des

actes administratifs, exigences posées par les dispositions visées au moyen ; elle n'a en effet nullement permis au requérant: de comprendre les raisons présidant à l'adoption de l'acte attaqué, et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments de la cause.

De même, la partie adverse a ce faisant méconnu les principes généraux de bonne administration qui lui imposent, entre autres, d'effectuer un examen prudent, soigneux et minutieux de la situation personnelle du requérant, et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause.

Le prescrit des articles 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, des articles 5, 6 et 7 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier; des articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 est donc violé, 2. Deuxièmement, dès lors que le requérant a été autorisé au séjour au moyen d'une carte A du 13 mars 2013 au 13 avril 2015, et que l'on ne se trouve donc pas dans le cadre d'une première demande d'admission au séjour, la partie adverse avait l'obligation de respecter le prescrit de l'article 8, § 2, de la Convention européenne des droits de l'Homme, et de motiver 1a. décision attaquée quant à ce (Voy. CCE, arrêt n° 153 112 du 23 septembre 2015).

Or force est de constater que cette décision, insuffisamment motivée, méconnaît le prescrit de la disposition précitée et, partant, constitue une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale de Monsieur OSFJ.

En effet, la partie adverse se contente d'affirmer ceci ;

(...)

Ce faisant, l'on ne peut, que constater que la partie adverse n'a nullement tenu compte ni motivé quant à la vie privée du requérant qui, également protégée par l'article 8 précité, est une notion large (voy. Arrêt CEDH Perry c. RU) qui recouvre, entre autre, le droit à la « vie privée sociale » (arrêt CEDH Niemietz), « l'assurance d'un domaine dans lequel l'individu peut poursuivre librement le développement et l'accomplissement de sa personnalité » (arrêt CEDH Smirnova, Sidrabas et Dziautas), et « le droit d'entretenir des relations avec ses semblables et le monde extérieur » (arrêt CEDH Pretty).

Vie privée du requérant en Belgique qui est d'autant plus importante en l'espèce que la partie adverse savait ou, à tout le moins, devait savoir que le requérant y est seul gérant d'une société bénéficiaire, la BVBA A.. M.(...), spécialisée dans l'importation et l'exportation de meubles.

La décision attaquée devait donc être motivée quant au caractère proportionné, ou non, de l'atteinte qu'elle porte au droit, à la vie privée de Monsieur O.(...) et, partant, à son droit à la liberté d'entreprise qui y est intimement lié.

Au vu de ces considérations, non seulement la décision attaquée méconnaît-elle les exigences les plus élémentaires de motivation tant formelle que matérielle des actes administratifs, mais également, par ricochet, le prescrit de l'article 8 de la Convention européenne.

3. Ainsi que cela a été constaté ci-dessus, la partie adverse fonde sa décision attaquée notamment, sur la considération que :

(...)

La partie adverse considère ainsi que l'ordre de quitter le territoire se justifierait, au motif, d'une part, que le requérant se serait vu notifier un ordre de quitter le territoire en date du 3 septembre 2015 et., d'autre part, qu'il se serait, vu notifier un refus de carte professionnelle en date du 18 mai 2015.

Or l'on ne peut que considérer, ce faisant, que la partie adverse méconnaît, le droit au recours que garantit à Monsieur O.(...) l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

D'une part, la partie adverse ne peut nullement reprocher au requérant de n'avoir pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire lui ayant été notifié le 3 septembre dernier, dès lors que celui-ci a introduit un recours en suspension et en annulation à son encontre auprès de Votre Conseil.

Et que ce recours enrôlé sous 1c n° de rôle CCE 179.141 est toujours pendant, de sorte que Votre Conseil ne s'est à ce jour toujours prononcé ni sur la suspension m, a fortiori, sur l'annulation de la décision précitée.

Cette dernière ne peut dès lors être considérée comme étant devenue définitive.

Il convient donc de constater qu'à ce titre, et au vu de ce qui précède, la partie adverse a méconnu le droit au recours effectif du requérant, les exigences de motivation tant formelle que matérielle, ainsi que son devoir de traiter la situation personnelle du requérant avec, prudence, soin et minutie, devoir qui relève des principes généraux de bonne administration,

D'autre part, la partie adverse ne pouvait pas non plus considérer la décision de refus de prolongation de carte professionnelle notifiée au requérant le 22 juin 2015 comme é an définitive dès lors que celui-ci a introduit un recours à son encontre en date du 22 juillet 2015 auprès du Ministre des Classes

Moyennes sur base de l'article 6 de la loi du 19 février 1965 relative à l'exercice, par les étrangers, des activités professionnelles indépendantes, recouis toujours pendant actuellement (Voy. Pièce 2).

Dès lors que ce fait était connu - vu le recours pendant devant Votre Conseil - ou à tout le moins être connu - vu le droit d'être entendu du requérant - de la partie adverse, celle-ci ne pouvait s'abstenir de motiver la décision attaquée quant à ce.

Et ce, d'autant plus qu'il convient, de rappeler le prescrit de l'article 6 sur lequel se fonde le recours dont question :

« Le fonctionnaire délégué désigné par le Ministre des Classes moyennes apprécie si la demande tendant à l'obtention, à la prorogation ou au renouvellement d'une carte professionnelle satisfait aux conditions de recevabilité.

L'étranger qui s'est vu refuser la carte professionnelle par le fonctionnaire délégué peut introduire un recours auprès du ministre des Classes moyennes dans les trente jours de la prise de connaissance de la décision de refus.

Le Conseil d'enquête économique pour étrangers rend un avis au Ministre des Classes moyennes dans les quatre mois de l'introduction du recours. La demandeur doit être entendu ou, au moins, appelé par le Conseil.

Le Ministre des Classes moyennes prend et notifie sa décision au demandeur dans les deux mois de la réception de l'avis du Conseil d'enquête économique pour étrangers,

(...)

A défaut, de décision dans le délai imparti, la décision est réputée défavorable. Dans ce cas, le fonctionnaire délégué notifie sans délai au demandeur la décision implicite du ministre des Classes moyennes. »

Dès lors que cet article prévoit l'obligation d'entendre ou, à tout le moins, d'appeler le requérant dans le cadre de son recours à rencontre du refus de renouvellement d'une carte professionnelle, l'on ne peut que considérer que la présence de Monsieur O.(...) en Belgique durant la durée de l'examen du recours est requise,

Ainsi en cas de reconduite forcée à la frontière, le requérant ne pourrait nullement être personnellement entendu ni appelé par le Conseil susvisé dans le cadre de son recours, de sorte que, même représenté par un conseil, la procédure qu'il a introduite perdrait sans conteste tout objet et tout intérêt..

L'on ne peut donc que constater que» outre le fait qu'elle est insuffisamment motivée, la décision attaquée viole également le droit, au recours effectif du requérant que lui garantissent les articles 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme et 6 de la loi du 19 février 1965 relative à l'exercice, par les étrangers, des activités professionnelles indépendantes”

4.3.2.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij blijft immers volstrekt in gebreke uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen zou schenden. Ook blijft de verzoekende partij in gebreke een tegenstrijdigheid in de motieven aan te tonen.

4.3.2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

4.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3.2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De *in casu* toepasselijke onderdelen van deze bepaling luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar arrestatie niet in het bezit was van een geldig visum. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet, waardoor de staatssecretaris haar wel degelijk rechtsgeldig een bevel kon geven om het grondgebied te verlaten.

4.3.2.9. De verzoekende partij voert aan dat zij had kunnen meedelen dat zij een beroep had ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verlenging van haar verblijfstitel en ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 3 september 2015, dat deze zaak nog hangende is en dat de verwerende partij minstens had dienen te motiveren met betrekking tot het recht op beroep gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM. Zij vervolgt dat zij daarnaast had kunnen inroepen dat haar verblijfstitel afhangt van haar zelfstandigenkaart (beroepskaart) en dat de negatieve beslissing van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid niet definitief is daar zij tegen voormelde beslissing een beroep indiende conform artikel 6 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij had dienen te motiveren betreffende haar hangende beroepen. De verzoekende partij wijst er ten slotte nog op dat zij had kunnen aanvoeren dat zij de enige zaakvoerder is van de BVBA A. M.(...). De verzoekende partij meent dat de verwerende partij had dienen te motiveren betreffende dit element alsook betreffende het recht op vrijheid van ondernemen zoals gegarandeerd door het Decreet d'Allarde, de Grondwet en het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij meent dat de afwezigheid van motivering en het in overweging nemen van het geheel van de elementen de motiveringsplicht schendt, dat deze elementen nochtans ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij door middel van haar beroep ingediend op 18 september 2015 bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan haar ter kennis gebracht op 3 september 2015.

4.3.2.10. De verzoekende partij is aldus onder meer van mening dat haar hoorrecht en haar rechten van verdediging werden geschonden.

4.3.2.10.1. Voor zover de verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing van administratieve en niet van jurisdictionele aard is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167 415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98 827).

4.3.2.10.2. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt het hoorrecht niet zozeer neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die enerzijds het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht en anderzijds het vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging betreffen, maar in artikel 41 van het Handvest. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur en omvat met name het recht om gehoord te worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de verwerende partij immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (cf. conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* de verwerende partij – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). De verwerende partij is, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer de verwerende partij het voornemen heeft een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient hij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn

opgenomen, te voldoen en moet hij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

In dit verband moet worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

4.3.2.10.3. De Raad wijst er eerst en vooral op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat het geheel van de elementen reeds aan de verwerende partij werd ter kennis gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren bij het gehoord worden voor het nemen van de bestreden beslissing die van aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Bovendien stelt dat de Raad vast dat *in casu* nergens in een specifieke procedure is voorzien om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden worden gehoord. Naar aanleiding van de interceptie van de verzoekende partij door de Politie van Lokeren werd een 'Administratief verslag: Illegaal verblijf' opgesteld. De verzoekende partij kan bezwaarlijk dienstig voorhouden dat zij in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn geweest om haar standpunt kenbaar te maken.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat het feit dat zij een beroep indiende tegen de beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart, het feit dat zij een beroep indiende tegen de beslissing tot weigering van verlenging van haar tijdelijk verblijf en het feit dat zij enige zaakvoerder is van haar BVBA, tot een andersluidende beslissing aanleiding zou kunnen geven.

De verzoekende partij toont immers niet aan dat het feit enige zaakvoerder te zijn van een BVBA haar zou vrijstellen van de plicht om in het bezit te zijn van een geldig visum.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij had kunnen inroepen dat haar verblijfstitel afhangt van haar zelfstandigenkaart (beroepskaart) en dat de negatieve beslissing van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid niet definitief is daar zij tegen voormelde beslissing een beroep indiende conform artikel 6 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het meedelen van deze informatie aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een invloed zou hebben gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing of een ander licht kon werpen op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Immers heeft de door de verzoekende partij aangehaalde beroepsprocedure inzake de beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart geen schorsende werking ten opzichte van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, noch verhindert dergelijke beroepsprocedure dat een bevel

wordt genomen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De beslissing van 18 mei 2015 van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid waarbij de aanvraag voor het hernieuwen van de beroepskaart geweigerd werd aan de verzoekende partij, betreft *in casu* een administratieve beslissing die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Verder wenst de Raad erop te wijzen dat het gegeven dat de weigering tot hernieuwing van de beroepskaart van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid, nog geen definitieve beslissing is, geen invloed heeft op het treffen van de bestreden beslissing die gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de uitkomst ervan dient dan ook niet afgewacht te worden door de verwerende partij.

In zoverre de verzoekende partijen meent dat zij had kunnen meedelen dat zij een beroep had ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verlenging van haar verblijfstitel en ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 3 september 2015, dat deze zaak nog hangende is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het meedelen van deze informatie aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een invloed zou hebben gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing of een ander licht kon werpen op de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het ingestelde beroep heeft geen schorsende werking voor wat betreft de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch houdt dit wijzigingen in voor de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij, minstens toont zij dit niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat tegelijk met het huidige schorsingsverzoek bij hoogdringendheid de verzoekende partij een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende tegen de ter kennis gebrachte beslissingen van 27 augustus 2015 houdende de weigering van verlenging van haar tijdelijk verblijf en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus werd de behandeling van deze zaak tijdig geactiveerd en werd deze zaak samen met de huidige zaak behandeld op de zitting van 1 december 2015. Na onderzoek van haar grieven werd de zaak bij arrest nr. 157 590 van 2 december 2015 verworpen.

In elk geval maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de informatie die zij had kunnen aanbrengen een ander licht zou werpen op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht *prima facie* niet aannemelijk.

4.3.2.11. Voorts maakt de verzoekende partij op het eerste zich niet aannemelijk dat de motiveringsplicht impliceert dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat door de verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, dient te motiveren betreffende de door de verzoekende partij ingediende beroepen bij de Raad of bij andere besturen, die geen schorsende werking hebben of betreffende de handelsactiviteiten of het recht van vrijheid van ondernemen van de verzoekende partij. Desbetreffend wenst de Raad erop te wijzen dat in zoverre de verzoekende partij meent dat haar recht op vrijheid van ondernemen geschonden is, een eventuele schending niet voortvloeit uit de *in casu* bestreden beslissing, doch wel uit de weigering van de hernieuwing van de beroepskaart. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat het haar, zonder het beschikken over een geldige beroepskaart, toegelaten is een zelfstandige activiteit in België te verrichten.

4.3.2.12. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar niet kon tegenwerpen dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 3 september 2015 niet heeft opgevolgd, daar tegen dit bevel nog een annulatie- en schorsingsberoep hangende was bij de Raad, wijst de Raad er opnieuw op dat het beroep tegen bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2015 geen schorsende werking heeft of dergelijke beroepsprocedure niet verhindert dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2015 betreft immers een administratieve beslissing die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

4.3.2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, noch van het hoorrecht zoals bedoeld in het Handvest. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar rechten van verdediging zouden zijn geschonden of dat bepaalde legitieme verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

4.3.2.14. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG. De Raad merkt op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving en dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kan zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

4.3.2.15. Voorts betoogt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, daar de bestreden beslissing een disproportionele inmenging veroorzaakt in haar privé- en familiale leven. De verzoekende partij herhaalt de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar familieleden doch betwist deze niet, zodat deze onverminderd overeind blijven. Echter meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en niet heeft gemotiveerd betreffende haar privéleven. Zij wijst erop dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij de enige zaakvoerder is van de BVBA A. M.(...). De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing dan ook had dienen te motiveren betreffende het al dan niet proportionele karakter van de inmenging die de bestreden beslissing veroorzaakt in haar privéleven en in haar recht op vrijheid van ondernemen.

Wat betreft het argument dat de bestreden beslissing had dienen te motiveren betreffende de inmenging op haar recht op vrijheid van ondernemen, wijst de Raad naar wat desbetreffend uiteengezet werd onder punt 4.3.2.11.

Wat betreft de inmenging in haar privéleven, met name het feit zaakvoerder te zijn van een BVBA, door de bestreden beslissing, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden. Immers vloeit een eventuele inmenging in haar privéleven, met name het niet kunnen verder uitoefenen van haar zelfstandige activiteit als enige zaakvoerder van de BVBA A.M.(...), niet voort uit de *in casu* bestreden beslissing, doch wel uit het niet langer beschikken over een beroepskaart. Immers, zelfs indien de verzoekende partij bij een eventuele schorsing en later een eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing het land niet dient te verlaten, dan nog kan de verzoekende partij haar activiteiten als zaakvoerder van de voornoemde BVBA niet verderzetten wegens gebrek aan een beroepskaart.

Voorts wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht bevat. De verzoekende partij toont daarnaast ook niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn in de bestreden beslissing te motiveren aangaande het privéleven van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.16. Daargelaten de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij haar betoog dat de Raad nog geen uitspraak heeft gedaan over het beroep tegen de beslissingen haar betekend op 3 september 2015 houdende de weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat het gelijktijdige beroep tot het vorderen van voorlopige maatregelen bij de vordering tot schorsing van de voornoemde beslissingen, leidde tot het arrest nr. 157 590 van 2 december 2015, wijst de Raad, wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, erop dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van de artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend

geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.17. In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing artikel 6 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen schendt doordat dit artikel de verplichting voorziet om de verzoekende partij te horen, minstens op te roepen in het kader van haar beroep tegen de weigering van de hernieuwing van de beroepskaart en zij meent dat haar aanwezigheid op het grondgebied vereist is, toont zij, met voormelde verwijzing naar artikel 6 van de voornoemde wet, geenszins aan dat zij, zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift, haar belang zou verliezen bij haar beroep of dat het beroep zonder voorwerp zou worden. De verzoekende partij toont niet aan dat, indien zij zou worden opgeroepen om haar belangen op een hoorzitting te verdedigen, zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar raadsman. De verzoekende partij toont niet aan dat een persoonlijke verschijning vereist zou zijn in de beroepsprocedure tegen de beslissing tot weigering van hernieuwing van haar beroepskaart.

Een schending van artikel 6 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.3.2.18. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend en vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. VERMANDER